RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

nr. 227.600 van 2 juni 2014
in de zaak A. 209.778/XIV-35.176

In zake : 1. XXX
2. XXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Pascal Vancraeynest
kantoor houdend te 5530 Yvoir
avenue de Fidevoye 9
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 12 augustus 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 106.543 van 9 juli 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9904 van 2 september 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 april 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Leen Vanbrabant, die loco advocaat Pascal Vancraeynest verschijnt voor de verzoekers, en attaché Kristine Goossens, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoekers komen in augustus 2009 België binnen en verklaren zich op 18 augustus 2011 een tweede maal vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 28 februari 2013 telkens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Met een beschikking van 17 mei 2013, genomen met toepassing van artikel 39/73, § 1 en § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), wordt aan de partijen meegedeeld dat het niet vereist is dat zij nog mondelinge opmerkingen voordragen, dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure op de in de beschikking aangegeven grond kan worden verworpen en dat de kamer zonder terechtzitting uitspraak zal doen tenzij één van de partijen binnen een termijn van 15 dagen na het versturen van de beschikking vraagt om te worden gehoord.

De verzoekers vragen met een ter post aangetekende brief van 4 juni 2013 om te worden gehoord waarna de partijen worden opgeroepen om op de terechtzitting van 28 juni 2013 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te verschijnen.

Met een arrest van 9 juli 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekers. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een eerste middel de schending van artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet op.

Zij voeren aan dat de verwerende partij niet op de terechtzitting van 28 juni 2013 is verschenen en dus op grond van artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet wordt geacht in te stemmen met het beroep en afstand te doen van haar verzoek tot bevestiging van de weigering. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent niet gehouden te zijn door deze bepaling doch met volle rechtsmacht de asielaanvraag te kunnen onderzoeken.

De verzoekers stellen dat een verzoeker die niet verschijnt onweerlegbaar wordt geacht afstand te hebben gedaan terwijl volgens de interpretatie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor de verwerende partij die niet verschijnt de instemming met het beroep wel weerlegbaar is. Zij beschouwen dit als discriminerend en vragen in ondergeschikte orde een prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof te stellen, met name of artikel 39/59 van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, “die de veronderstelde ontkenning van instantie in hoofde van de verwerende (lees: verzoekende) partij onweerlegbaar beschouwde, terwijl de veronderstelde instemming met het beroep in hoofde van de verwerende partij, als weerlegbaar wordt beschouwd, artikelen 10 en 11 van de grondwet niet (schendt) voor zover

de verzoekende partij en de verwerende partij in verschillende situaties geplaatst worden terwijl ze toch beide partijen in de zaak zijn".

5. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen toe dat het vermoeden van instemming in hoofde van de verwerende partij weerlegbaar is vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep ongegrond verklaart hoewel de verwerende partij geen overmacht of vergissing in de oproeping inroept om haar verzuim te verantwoorden.

Hetgeen de verwerende partij uiteenzet betreffende het versnellen van de procedure, is volgens de verzoekers ook op haarzelf van toepassing. Ook wanneer de verwerende partij niet verschijnt, en zodoende impliciet maar zeker erkent dat de argumenten van de verzoekers gegrond zijn, kan de procedure immers worden versneld. Dan zou de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet moeten oordelen in dossiers waarin de verwerende partij niet verschijnt en de gevolgen van die tekortkoming kent.

De verzoekers achten het verschil in behandeling tussen henzelf en de verwerende partij derhalve niet wettelijk verantwoord doch discriminatoir en volharden in de voorgestelde prejudiciële vraag.

Beoordeling

6. Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

> "Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd.
> Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Zoals in het bestreden arrest wordt vastgesteld, wordt de verwerende partij die niet verschijnt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. Deze duidelijke tekst vergt geen nadere interpretatie. Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet houdt alleszins niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de

verzoekers te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden.

Anders dan de verzoekers voorhouden, geldt bij afwezigheid ter terechtzitting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen onweerlegbaar vermoeden in hoofde van de verzoekende partij tegenover een weerlegbaar vermoeden in hoofde van de verwerende partij. Zowel in hoofde van de verzoekende partij als van de verwerende partij gaat het om een weerlegbaar vermoeden, met dezelfde beperking dat het vermoeden zowel in hoofde van de verzoekende als de verwerende partij enkel kan worden weerlegd door onoverwinnelijke dwaling, overmacht of toeval aan te tonen. In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat tot de invoering van artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet aanleiding heeft gegeven, is dit uitdrukkelijk verwoord:

> "Zo zal deze sanctie niet kunnen worden toegepast indien een partij op een onoverwinnelijke wijze gedwaald heeft omtrent - bijvoorbeeld - de datum van de terechtzitting of wanneer de verzoeker zich bevond in een toestand van overmacht of toeval (Cfr. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, o.c., 265-266)." (Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51/2479/001, 122)

Vermits de verzoekers een onjuiste betekenis aan artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet geven door voor te houden dat in hoofde van de verzoekende partij een onweerlegbaar vermoeden zou gelden tegenover een weerlegbaar vermoeden in hoofde van de verwerende partij, is er geen sprake van een verschillende behandeling en faalt het vierde onderdeel van het eerste middel naar recht.

Om die reden moet niet worden ingegaan op de vraag van de verzoekers om een prejudiciële vraag omtrent de voorgehouden ongelijkheid aan het Grondwettelijk Hof te stellen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoekers werpen in een tweede middel de schending van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet en van artikel 26 van het

koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op.

Zij voeren aan dat de aanvankelijk bestreden beslissing voornamelijk verwijst naar documenten van een eigen dienst, het CEDOCA. De verzoekers hadden in het verzoekschrift tot beroep benadrukt dat het om door het commissariaat-generaal zelf gebundelde informatie ging die weinig betrouwbaar was. (de identiteit van de advocaat in Pakistan was anoniem) In antwoord daarop wordt in het bestreden arrest ten onrechte de objectiviteit van het commissariaat-generaal verondersteld, terwijl het om een volwaardige partij gaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet de betrouwbaarheid en de relevantie van de door de commissaris-generaal bijgebrachte informatie nazien. De wetgever heeft uitdrukkelijk voorzien in voorwaarden om de betrouwbaarheid en relevantie van de informatie van de verwerende partij na te gaan en de verzoekers citeren daartoe artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt volgens de verzoekers echter afstand van deze bepaling waar hij overweegt dat het "voorts (…) niet zo (is) dat de anonimiteit van een bron op zich de door hem geleverde informatie onbetrouwbaar maakt".

De verzoekers besluiten dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de informatie van de verwerende partij niet mocht bevoorrechten als zijnde onafhankelijk en onpartijdig vermits het eigenlijk een partij in het geding betreft. De verwerende partij moet een minimum aan informatie over haar bronnen verschaffen, anders worden het recht van verdediging en de gelijkheid tussen de partijen miskend.

8. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen toe dat de schending van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen thans wel degelijk mag worden opgeworpen omdat de procedures inzake asiel en migratie van openbare orde zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moest het hele dossier herbekijken en hij kon hierbij een wettelijke bepaling toepassen, zelfs indien de verzoekers deze niet duidelijk zouden hebben vermeld.

Beoordeling

9.1. Het recht van verdediging verbiedt de rechter niet zich te steunen op door de ene partij aangereikte informatie, voor zover de andere partij de mogelijkheid heeft gehad de objectiviteit, betrouwbaarheid en relevantie ervan te betwisten. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt dat het door de verzoekers bedoelde CEDOCA-document deel uitmaakt van het administratief dossier. De verzoekers hebben er kennis van kunnen nemen en er alle nuttig geachte verweermiddelen tegen kunnen opwerpen. Zij hadden ook de mogelijkheid om zelf relevante en overtuigende documenten aan te brengen. De verzoekers tonen wat dat betreft geen schending van het recht van verdediging aan en het tweede middel is in die mate ongegrond.

9.2. De kritiek van de verzoekers betreffende de betrouwbaarheid van de door de verwerende partij gehanteerde bronnen wordt in het bestreden arrest als volgt beantwoord:

> "Het feit dat het antwoorddocument (PK2013-001w, d.d. 19 februari 2013) en de Subject Related Briefing ("Pakistan Corruptie en documentenfraude", d.d. 9 maart 2012) door de diensten van de commissaris-generaal werden opgesteld, kan geenszins deze documenten objectieve waarde ontzeggen. Verweerder wijst er in zijn nota met opmerkingen terecht op dat, gelet op de wettelijk aan de commissaris-generaal toegewezen bevoegdheid zich objectief uit te spreken over de gegrondheid van asielaanvragen en aanvragen tot subsidiaire bescherming, de commissaris-generaal de instantie bij uitstek is die in staat is en de opdracht heeft objectieve informatie op een professionele manier te verzamelen en deze te gebruiken bij een beoordeling van de asielaanvragen. Dergelijke documenten en rapporten worden opgesteld door onpartijdige ambtenaren die er geen persoonlijk belang bij hebben onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. Voorts is het niet zo dat de anonimiteit van een bron op zich de door hem geleverde informatie onbetrouwbaar maakt. De informatie van Cedoca is eenduidig, bevindt zich in het administratieve dossier en werd geput uit een onafhankelijke bron, met name een Pakistaanse vertrouwensadvocaat, wiens professionaliteit door de Belgische ambassade in Islamabad wordt onderschreven en die ook advies levert aan een andere Europese asielinstantie. De resultaten van het onderzoek duiden op de valsheid van de documenten in kwestie. De analyse van de door verzoekers neergelegde juridische stukken geeft duidelijk en uitgebreid aan omwille van welke redenen er geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze documenten. Indien verzoekers niet akkoord gaan met de redenen waarom geen geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van de documenten dan kunnen zij niet volstaan met blote beweringen, maar moeten zij minstens een begin van bewijs aanbrengen betreffende de onjuistheid van de analyse (RvS 150.900, 7 november 2005; RvS 146.977, 29 juni 2005)."

Daarmee beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de kritiek van de verzoekers op het gebruik van informatie die van het CEDOCA afkomstig is

en die deels op een anonieme bron is gesteund. Wat dat betreft is voldaan aan de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vastgelegde motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Het tweede middel is in die mate ongegrond.

9.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelt als rechter met volle rechtsmacht soeverein de bewijswaarde van de hem voorgelegde documenten. De Raad van State treedt als administratieve cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf. In de mate dat de verzoekers kritiek uitoefenen op de beoordeling van de bewijswaarde van de voornoemde documenten in het bestreden arrest, is het tweede middel derhalve niet-ontvankelijk.

9.4. Naar luid van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 betreffende de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de commissaris-generaal "zich, in zijn beslissing, steunen op inlichtingen die werden verkregen van een persoon of een instelling via telefoon of e-mail". In deze bepaling wordt vervolgens aangegeven op welke wijze de via telefoon verkregen informatie moet worden samengevat.

De voornoemde bepaling is enkel van toepassing op de commissaris-generaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelt als rechter met volle rechtsmacht soeverein de bewijswaarde van de voorhanden zijnde informatie en zijn beoordeling komt in de plaats van de beoordeling door de commissaris-generaal. De verzoekers hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overigens niet opgeworpen dat bepaalde in artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 opgesomde vermeldingen in het administratief dossier zouden ontbreken, zodat zij dit niet voor het eerst voor de Raad van State als administratieve cassatierechter kunnen opwerpen.

Artikel 26 van dat koninklijk besluit bevat hoe dan ook geen verbod om gebruik te maken van anonieme bronnen, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zonder schending van deze bepaling kon overwegen dat "het (…) niet zo (is) dat de anonimiteit van een bron op zich de door hem geleverde informatie onbetrouwbaar maakt". Uit het citaat uit het bestreden arrest in punt 9.2. blijkt verder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen concreet aangeeft waarom de anonieme bron betrouwbaar wordt geacht.

Het tweede middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoekers werpen in een derde middel de schending van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van het recht van verdediging op.

Zij voeren aan dat zij ter staving van hun tweede asielaanvraag onder meer een uitvoerig verslag van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) hadden voorgelegd dat door de commissaris-generaal niet werd onderzocht. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoefde de commissaris-generaal niet verder op dat verslag in te gaan omdat het BCHV niet met het in artikel 57/23bis van de Vreemdelingenwet bedoelde Hoog Commissariaat voor Vluchtelingen bij de Verenigde Naties (UNHCR) mag worden gelijkgesteld. De verzoekers stellen dat het feit dat het BCHV niet met het UNHCR mag worden gelijkgesteld, niet volstaat om het document te verwerpen, te meer omdat het document grotendeels op objectieve elementen steunt. Naar luid van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet de commissaris-generaal concreet uitleggen waarom geen rekening met dit verslag moet worden gehouden.

De verzoekers besluiten dat de motivering van het bestreden arrest dus onterecht en inadequaat is, en volledig in strijd met het voornoemde artikel 27.

11. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen alle wettelijke bepalingen moet toepassen, zelfs als de verzoekers ze niet duidelijk vermelden.

Beoordeling

12. Artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot vaststelling van de werking van en de rechtspleging voor het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is van toepassing op de commissaris-generaal doch niet op de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij de behandeling van het tweede middel is reeds gesteld dat het bestreden arrest ingevolge het beroep met volle rechtsmacht in de plaats van de aanvankelijk bestreden beslissingen komt, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de volledige zaak, met inbegrip van het advies van het BCHV, heeft onderzocht.

De verzoekers gaan eraan voorbij dat in de aanvankelijk bestreden beslissingen reeds werd opgemerkt dat het document van het BCHV op basis van verzoekers eigen verklaringen werd opgesteld en dan ook niets aan de genomen beslissing wijzigt. Het document werd dus in de beoordeling betrokken en vermits het BCHV inderdaad niet met het UNHCR kan worden gelijkgesteld, kon de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaan met de opmerking dat de commissaris-generaal niet moest motiveren waarom hij niet verder op het advies van het BCHV ingaat. Daarmee is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen.

Het derde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

13. De verzoekers werpen in een vierde middel de schending van artikel 149 van de Grondwet en van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet op.

Zij voeren aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen rekening heeft gehouden met de ernstige gewelddaden van de ex-man van verzoekster tegen verzoekster zelf. In een verslag van het BCHV wordt verwezen naar deze algemene praktijk van eerwraak tegen Pakistaanse vrouwen. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de vermelding van een algemene toestand niet en moet het risico op vervolging of zware aantasting concreet worden onderzocht. Noch de commissaris-generaal noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben het dossier

van de verzoekers onderzocht vanuit de invalshoek van de subsidiaire bescherming. Vermits de voorafgaande vervolgingen en de problematiek van de eerdood in Pakistan niet in vraag werden gesteld, mocht de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet overwegen dat de verzoekers het risico op dezelfde schade in de toekomst niet in concreto hebben aangetoond, temeer daar de ex-man van verzoekster de vader van haar kinderen is.

14. In de memorie van wederantwoord herhalen de verzoekers het middel. Zij voegen toe dat de redenen om de weigering van de vluchtelingenstatus te verantwoorden op zichzelf niet volstaan om de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te verantwoorden vermits de criteria verschillen.

Beoordeling

15. De verzoekers houden voor dat de vraag om subsidiaire bescherming niet zou zijn onderzocht.

In het bestreden arrest overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat zijn bevoegdheid in het geval van een tweede asielaanvraag is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige aanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volstaat de verwijzing naar algemene rapporten aangaande de algemene praktijk van eerwraak tegen Pakistaanse vrouwen niet om aan te tonen dat er bij een terugkeer naar het land van herkomst voor de verzoekers een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat vermits "dit risico (…) in concreto (dient) te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke".

Het voormelde motief moet worden gelezen in het licht van de weigeringsmotieven van de eerste asielaanvraag die, zoals blijkt uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, onder meer werd verworpen omwille van beschikbare bescherming door de Pakistaanse autoriteiten tegen de aangehaalde gewelddaden van verzoeksters vroegere echtgenoot. De verzoekers wijzen er thans dan ook tevergeefs op dat de mishandelingen door verzoeksters vroegere echtgenoot nooit in vraag werden gesteld. Het vierde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twee juni tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVe kamer, samengesteld uit:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

met bijstand van

Joris Casneuf,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Joris Casneuf	**Carlo Adams**